

# Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.  
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Boye, Birgitte Catharine.; af Birgitte Catharine Boye ; til Trykken befordret ved Selskabet til de skønne Videnskabers Forfremmelse.

Titel | Title:

Gorm den Gamle : et heroisk Skuespil i tre Handlinger

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Peder Horrebow, 1784

Fysiske størrelse | Physical extent:

111 s.

## DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

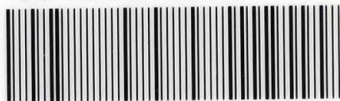






55, - 41. - 8

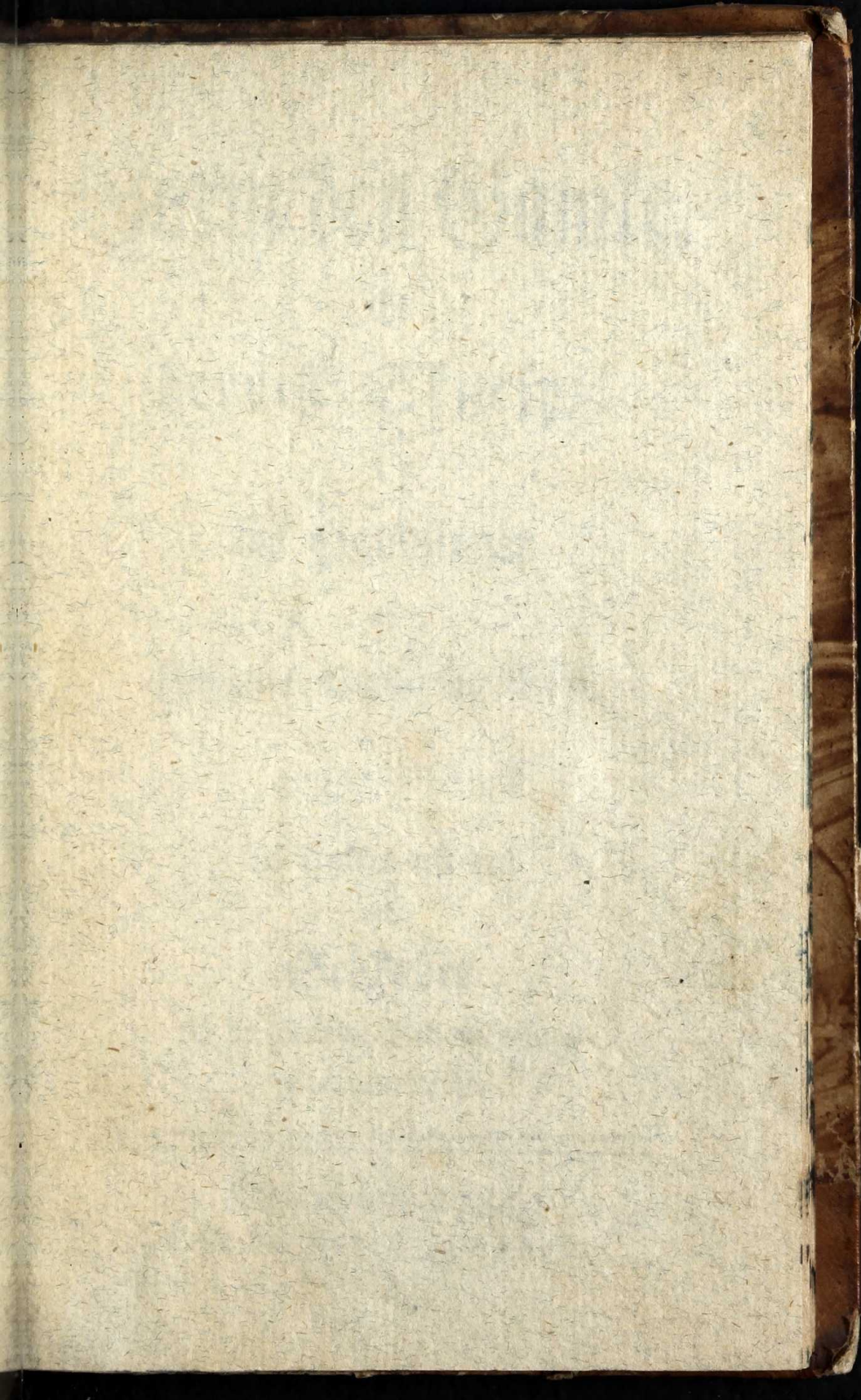
DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130021041565













# Gorm den Gamle.

Et

heroisk Skuespil

i

tre Handlinger

af

Birgitte Catharine Boye.

---

Til Trykken befordret

ved

Selskabet

til de skionne Videnskabers  
Forsømmelse.

---

---

Kjøbenhavn 1784.

Trykt hos Peder Forrebom.





Til

Arveprindsen.





# Raadigste Arveprinds og Herre!

**G**orm den Gamle, et heroisk  
Skuespil, trænger sig frem  
for Deres Kongelige Hønhed,  
med min underdanigste Taksigelse  
for det høye og opmuntrende Bi-  
fald, hvormed De har nedladt  
Sig til mine Arbejder; for Deres  
kongelige Understøttelse, da jeg var  
en



en fattig og af hele Verden for-  
ladt Enke; og for den Høymø-  
dighed, hvormed De naadigst an-  
tager Sig mine Sønner, som an-  
føres til Studeringer paa Deres  
Bekostning — Naadigste Prinds!  
Jeg er saa lykkelig, at min under-  
danige Taksigelse trænger en til Ord,  
som ere besnittede af Hyklers Læ-  
ber, De vil derfor naadigst tillade  
mig at frembære den; og De, som  
Selv har fundet Behag i at mang-  
foldiggjøre min Glæde, vilde og taale  
den for mig meest rørende af dem alle,  
denne nemlig, at jeg offentlig maa  
takke Deres Kongelige Høyhed.  
Hiin store Dag skal jo dog aabenbare  
Deres



Deres Dyd, og da nævne dette og  
meget mere end jeg kan sige. — —

— Bærdige mig fremdeles Deres  
kongelige Naade, saa skal jeg, yn-  
det af Deres Kongelige Høyhed  
og et veltænkende Publicum, arbej-  
de, og uden Frygt legge mit Arben-  
de for Lyset.

Underdanigst

af

Forsfatterinden.



## Personerne.

Gorm den Gamle, Konge i Danmark.

Thyre Dannebød, hans Dronning.

Harald, deres yngste Søn.

Gunild, deres Datter.

Erik Haraldsen, Konge i Norge.

Styrbiørn, Tronsfølger i Sverrig, og de Julinske  
Søheltes Anfører i Gorms Tieneste.

Guttorm den Sindrige, Norsk Skald i Erik  
Haraldsens Følge.

Boind den Viise, Rigets Drost i Danmark.

Uffe, Dansk Skald.

Tofke-Bueskytte, i Haralds Følge.

Gerthe-Præst.

Offer-Præster og Hofmænd, som ere stum-  
me Personer.





## Første Handling.

Theatret forestiller Gorms Løvsal uden for Leyre ved en Viig af Isefjorden, som gaaer op imod Løvsalen.

### Første Optrin.

#### Dannebod og Gunild.

(Siddende i Gorms Løvsal, hver med et Broderie i Hænderne, som de arbejder paa.)

#### Dannebod.

Leyre slumrer i Tryghed og Glæde! — — —  
Gorms Mænd ere sorgeløse — — De har glemt Leyre-Konges frygtelige Gæd, glemt at Heltenes Fædeland ligger ubefæstet — — ah! de troe ikke at Dans Throne kan vakle!

#### Gunild.

Din Siel arbejder under sørgelige Forestillinger; Men bad du ikke Danner-Kongen om det



ubefæstede Slesvig, blot for at befæste det, og underholder du ikke der daglig tusinde Arbeidere? Har Uffe ikke nyelig beseet Arbeidet, er det ikke stort! — — og kan Dannevirke ikke snart beskytte Riget? — — og desuden har vi jo længe ventet vor Knud og vor Harald, og — — fromme Moder! kan de ikke være paa Leyre inden første Qval?

### Dannebod.

De kan, min Gunild — — Men en Trøst, igientagen tusinde gange hver Dag, og ligesaa tit forsvunden — — Hvor ofte er ikke Solen rundet op af det store Hav siden de forlode Benden og trængte sig ind i Irland, og fra den Dag er der intet Bud indløben til Leyre; og frygtede ikke vore kielkeste Mænd, gruede de ikke, som jeg gruer, indtil det hørtes over Leyre, at Gorm var hyldet til Obotriternes Konge, da gjorde Glæden dem trygge — og nu — nu taler ingen mere om overhængende Farer — ingen uden Evind.

### Gunild.

Ah! mørke Forestillinger! alt for smertelige for din grandfænde Siel — — sandt! Leyre-Konge soer og frygtelig var hans Fed, — — men — — tidlig har du lært mig at fortroe mig til Alfader,



fader, og ere de ikke under hans Beskyttelse? —  
 de falde i Kamp eller døe paa deres Straa, saa  
 følger Vren dem dog, og efter tusinde Aar synger  
 Danne-Skalden om Gorms Sønner og kalder dem  
 de ædle — — Glem derfor din Kummer, glem  
 den et Dieblif, imens du trøster en bekymret Dat-  
 ter — — Jeg er vant til dine Raad, vant til at  
 høre Dydens Lov fra dine Læber, derfor bad jeg  
 dig følge med til dette Ensomme, til denne trygge  
 Tilflugt for stille Taare; her skal den stolte Skold-  
 møe en høre mig sukke, og kalde mig kielen og svag.

Dannebod.

Min Gunild! dit Suk er tungt — betro mig  
 din skjulte Kummer!

Gunild.

Spæd blev jeg revet fra dine Kne for at op-  
 drages paa Halogoland af Ozar-Hvide, den viise  
 Ozar-Hvide, som maaler Himlen, og kalder Stier-  
 nerne ved Navn, og skriver Kreds om det Sted,  
 hvor Tordenfilen skal ramme; — du veed det —  
 og i femten Vintre troede jeg, at Ozar-Hvide var  
 min Fader. En Dag da han gjæstede Motle Fin-  
 ne-Konge, for at see Kraften af en Urt, som Fin-  
 nerne frygte og drikke, naar de vil see i Syner til  
 kom:



kommande Ting, blev jeg bortsnappet ved hans Side af tvende Finner, maaskee efter Kong Motles hemmelige Befaling, de flygtede med mig til deres Gam; i deres vilde Flugt mødte de en Kiempe, han var klæd i en graa Børnehud og om hans Hoved var en Hielm, sort af Jette-Blod; jeg raabte om Hielp og hans Dine sunklede af Brede, han løb mod Finnerne, den ene slap mig og vilde flygte; men Jetten kastede sit lette Spyd imellem hans Skuldre med saa stærk en Arm, at det gik ud under hans Bryst, den anden Finn beed i Jettens Sværd, som en bidst Hund, indtil han, uden at vide det selv, væltede sig i sit sorte Blod, og hvæsende ved hans Fod opgav Aanden.

### Dannebod.

Og du har dulgt denne gyfselige Tildragelse for mig, dulgt den indtil nu!

### Gunild.

Tilgiv mig! af Troeskab mod Djar-Hvide har jeg været taus; men du veed ikke endnu alt, hvad jeg vil sige dig: — Min Befrier kaldte sig Hagner, og spurgte mig om min Fader, og jeg nævnede Djar-Hvide paa Halogoland; thi jeg troede det selv; da trykkede han mig til sit Bryst, og soer ved Odin,  
at



at han ægtede ingen anden Mø, end Ozar-Hvides Datter — jeg udstødte imellem skælvende Læber, at jeg ikke kunde elske ham. — — Han fastede sig sørgende til Jorden, og trykkede sin brune Kind til en Steen, og Taare listede sig ned af hans Skiæg; taus stirrede jeg ned paa ham, men Tusmørket, meer rædsomt end nogen Tid før, overfaldt os, og omendskiønt mig syntes hans Ansigt var ædelt, frygtede jeg dog for hans Brede; han saae min Frygt, revste sig hurtig op, rakte mig sin stærke Haand, og tilbød, med en ædel Vold mod sig selv, at føre mig ned i sin Snekke og selv at styre for mig til Halogoland — da følte mit Hierte al hans Edelmødighed — jeg saae ham an med roelige Øyne og tilstod, at jeg elskede Ragners Siæl, han kaldte mig sin Brud, — jeg taug og lagde min Haand i hans, og blev i samme Øyeblik omfavnet af Ozar-Hvide, som tillige med to af Kong Motles Mænd havde eftersøgt Røverne — Ragner overgav mig strax til ham, og lovede, at møde mig paa Halogoland — han gif — og Ozar-Hvide fortalte mig da først, at Leyre-Konge var min Fader, men bad mig at dølge denne gyselige Tildragelse for den store Gorm, hvis Brede han frygtede — derfor har jeg været taus indtil nu — men igaar da Gorm, munter  
ved



ved Gæstebudet, besluttede at troegive mig til den tapperste af mine Bøylere, naar mine Brødre komme seferrige til Leyre, og spurgte, om nogen kiendte en kieffere Mand, end Styrbiørn, da spillede mit Løste tit paa mine Læber; men jeg undertrykte det lige saa tit.

### Dannebod.

Hvor er Ragner?

### Gunild.

Det veed jeg ikke — — men da jeg fulgte vor Knud til denne Strandbred — Denne, som mine Taare vandede, da mit stirrende Øye tabte ham — — mig syntes i Skyerne — — — ach! da vilde han formilde min Kummer og hvistfede til mig med venlige Læber: Vær munter, min Gunild! inden Vinter-Kulden hårder Floderne, saa mødes jeg og din Ragner paa Leyre, og du maa vide, at jeg elsker ham, som jeg elsker dig — men — det er alt hvad jeg veed.

### Dannebod.

Det er nok! Ragner er kiendt, er æret af Knud, han er en Hader af Jomfrue-Man, tapper, ædelmodig, og din Befrier; Du bør aldrig meene  
eedig



ædlig fortie dit Løfte — aldrig trødste benægte det  
— Han har fortient din Kierlighed — —

Gunild. (uroelig)

Du finder mit Løfte billigt — — Vel! dette  
Hierte skal da være et Taknemmeligheds Offer —  
(heftig) Bliv ved at understytte min Beslutning,  
saa kan jeg udføre den!

Dannebod.

Din Kummer er bitter! Du søger mit Bi-  
fald og forserdes derved, du ærer dit Løfte, og  
dog synes mig, at du maae gjøre BOLD paa dig  
selv, om du skal holde det!

Gunild.

Ha! — — frommeste Moder! du affrækker  
ikke min Fortroelighed ved Bebreidelser, det veed  
jeg, — — Ragner, som havde lovet at besøge  
mig paa Halogoland kom ikke, og da Knud Danne-  
aas afhentede mig fra min Fosterfader, overvintrede  
han, som du veed, med sin Flode i Stavangers  
Fiord, og holdt Juul til Udstein hos Harald Haar-  
fager, — — ha! da lærte jeg alt for grant at  
kende Morriges unge Konge — — tit blev jeg  
indtaget af hans Mod; tit rørt af hans Edelmo-  
dig-



dighed, og altid syntes mig at han var kief og ædel som Ragner — men jeg vidste ikke, at jeg elskede ham — ikke sørend vor Knud styrede fra Nørreges Grændser, og det vilde Hav gjorde Skilsmisse imellem os — og da —

### Dannebod.

Min Gunild! jeg forstaaer dig — — Ragners Edelmødighed har loffet et Løfte fra dine Læber; men Erik Haraldsen har vidst at gisre dit Hjerte svagt — — men — — Haarfager er død — — Erik skal føre hans store Zepter, — — Han har mange herskesyge Brødre, og dog søger han ikke at befæste sin nys bestegne Throne ved det nyeste Venfskab med den frygtelige Gorm, var det for meget for den unge Helt at gæste Leyres gamle og viise Konge, og gjorde han det ikke, om han elskede dig?

### Gunild.

Og denne Tanke — — hvor tit har den ikke været min?

### Dannebod.

Og min Gunild — Ikke kan du tilstaae for Danner-Kongen, at du elsker en Prinds, der en  
vil



vil henle til dig; qvæl derfor den Følelse i dit Bryst,  
om du kan!

Gunild.

Bittre Tilflugt! — — Men jeg skal blive  
dig værdig — — Ragner har fortient min Kier-  
lighed, og jeg skal elske ham, saa meget det kan  
staae til mig —

Dannebod.

Jeg vil ey, at du skal fortie for din Fader  
dit Løfte til Ragner og grue for dit eget Hierte;  
men jeg veed ikke om han vil samtykke det. — —  
Du veed, min Gunild, at ingen har beriget Dan-  
nemærk, som Kong Biørns Søn: at ingen kan  
bryste sig af saa mange stolte Seyervindinger, saa  
mange store Gæetoge, som han. — — —  
Fortrængt fra sin Faders Trone søgte han Beskyt-  
telse hos Gorm imod sin uretfærdige Farbroder,  
som uretmæssig besidder hans Arv; men i hvor tit  
Leyre-Konge har tilbudet ham Undsætning, saa  
har han dog altid ført de Danske Vaaben til Dan-  
ner-Kongens Fordeel, og tilsidst deelt Ære med  
Dannemarks Prindsen ved det overvundne Benden;  
i mange Aar har han arbejdet paa at undertvinge  
deres Egemagt — — Du veed det, og Gorm  
elsker ham, som man elsker en værdig Søn. —

B

Gun.



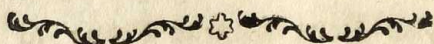
Gunild.

Jeg veed det — — men — — ah! der  
kommer han! —

Dannebod.

Opsøg din Fader og betroet ham dit Løfte!  
(Gunild gaaer.)

Styrbiørn kommer fra een Side, og Evind  
strax derefter fra en anden. Evind kom-  
mer langsom gaaende, læner sig til et  
halvt afbrudt Træ ved Strandbredden,  
derefter gaaer han ind i Løvsalen.



Andet Optrin.

Dannebod. Styrbiørn. Evind.

Styrbiørn.

Selv venter Dannebod ved Leyre-Strandbred,  
selv vil hun see sine Sønner opstige af Isefiord,  
mærke af Støv og Blod.

Dannebod.

Alfader berede saa megen Glæde for mit  
Hjerte.

Styrb.



Styrbiørn.

O min Dronning! muntre som de, der gaae til Vords med Odin, forlode de Benden, og snart vil de udbrede Glæde over Leyre.

Dannebod.

En stor Forventning! — — men hvor længselsfuldt! ingen — slet ingen Underretning fra det belejrede Dublin.

Styrbiørn.

Ingen Efterretning — — sandt! men om et Døgn kan de selv være paa Leyre.

Dannebod.

De kan — — men — — (til Evind) Tunge ere dine Fied, viise Evind, og din Ganger som den Trettes. —

Evind.

Stod jeg ikke Gorm næst, da han omfavne Knud og trykkede Hytting i hans Haand — — En kold Gysen giennemløber mine Aarer imens jeg taler. — De høse Navne svævede lavt med klagelige Skrig, og de forfærdede Offer-Præste stirrede paa Knud og gjorde Frygten almindelig — da raabte



den troe Tofke (uforsigtigt var hans Naab) skulde Knud falde, vor Danneaa, som er dyrebare end tusinde Gothe, og Gorm hørte det, og opbragt som den der gaaer i Tvekamp, vendte han sit graanende Ansigt mod Gudernes Tempel og udstødte disse Ord: Knud falde! — den som bringer mig dette Bud, dræber jeg strax med denne Haand, og Breden brændte allerede paa hans skæggede Kinder; alting blev tyst og hans tapperste Mænd lærte sig tause paa deres Sværde, indtil den forsigtige Harald raabte: dine troe Mænds Blod er mere agtet for dig, og du opløfter ikke en uretfærdig Haand mod den, som fører dit Sværd, det veed jeg; men falder din Knud, saa skal deres scenefulde Arme hævne hans Død, og vil du endda holde din Eed, saa lad Bloddømmen falde paa dette uskuldige Hoved; men Breden gnistrede af Gorms Dine, han drog sit Sværd, og satte Odden mod en Steen, og gientog med en gyselig Røst sin Eed, og jeg, og alle Gorms Mænd sloge Dinene ned. — —

### Styrbiørn.

Kiende Heltene Nornernes Dom? Kunde de see forestaaende Ting og grue derfor?

Evind.



## Evind.

Den, der ey har lært at flye, kan lettest falde — tit har jeg seet Gorms Sønner i Marken; men aldrig saae jeg deres Sværde blinke under lyseblaa Skyer — ney! men hvor Lusten har været mørk af Pile, stode de indstuttede, som stærke Laarne. —

## Styrbiørn.

Ha! Kummer, alt for ydmygende for Dannemarks Evind, som Kampens Bulder aldrig havde forstyrret din midnatlige Roe, som en spændt Bue aldrig havde bristet imellem dine Hænder, som du allene havde beskyttet Riget ved viise Raad, og gode Love, og opreyst Baute-Steene for afdøde Helte og udhugget deres Bedrifter deri for blot at opmuntre andre til at betræde den ærefulde Veg, du ey selv turde vandre.

## Evind.

Jugen feig Frygt bestemmer mit Ansigt — men er Knud en Halv-Gud? eller er han indvietet ved Trolddom til Seyer?

Dannebod. (sammenruller sit Broderie)

Lovsælen bliver rædsom, — — Ha Evind!



naar du seer forbausset mod Dans vaklende Throne,  
og gruer for dens knusende Fald, saa lad dette Hier:  
te blive din første Tilflugt! — — Opsøg mig da!  
med Tillid til den medlidende Himmel vil jeg gaae  
Skielnen i Møde.

(hun gaaer)

\*\*\*\*\*

### Tredie Optrin.

Evind.      Styrbiørn.

Evind.

Kan Dannebød væge for Geds, for Gorms  
Ged? — — Og jeg — — forgieves har jeg  
udsendt Speidere, og forgieves venter jeg — —  
Tolke soer — — men Alfader forbyde, at han  
skulde være den første!

Styrbiørn.

Kan den viise Evind see uafgiorte Skielner,  
eller er dette Bryst allene hardet imod Skrak —  
— eller — — ja maaskee — — maaskee jeg  
er drukken af Fryd, og raser af Haab om Lyksa:  
lighed.

Evind.



Evind.

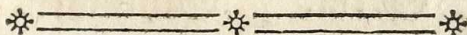
Mærk er din Tale! — — Fængslet som jeg  
imellem Haab og Frygt slumrer du endda ind i en  
Nuus af Glæder.

Styrbiørn.

Og vëed du ikke, at Leyre-Konge vil troegive  
sin Datter, den skønne Gunild, til den Kiekkeste  
af hendes Seylere, og er jeg fød af Trælle eller  
har dette Hierte nogen Tid været smittet af Mid-  
dings Frygt?

Evind.

Kongen kommer!



Fjerde Optrin.

Gorm. Evind. Styrbiørn.

Evind.

Du her, min Konge!

Gorm.

Mange Seylere lagde ind i hiin Havbugt,  
jeg sendte Uffe til Næsset, for at see hvis de ere  
og her bød jeg ham at møde mig.



Styrbiørn.

De ere Danske!

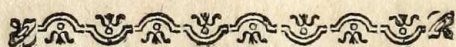
Gorm.

De beskiermende Guder giv det!

Evind.

Men, min Konge! — — Her kan jeg ikke roelig oppebie Uffe!

(Evind gaaer.)



Femte Optrin.

Gorm.      Styrbiørn.

Gorm.

Steeg min Knud her i Land stolt som den  
sejrende Helt, med min Harald og mine troe  
Mænd i sit Følge, o! saa var min Glæde stor, som  
Gudernes! — — og skulde jeg da ikke dele min  
Baabenmagt med dig; ikke møde din uretfærdige  
Farbroder; saa anslag mig for de høvende Guder.

Styrbiørn.

Jeg har dit Løfte, store Gorm, og hvad har  
jeg da tabt — — Erich Olussen rev kun et Zep-  
ter



ter af min uerfarne Haand, kun en Krone af mit Hoved, en Krone, som bestemmer hans Iffe, men aldrig skal han rive min evig grønne Krands af denne Tinding — — — Jeg har ført dine Baaben og deelt Vre med dine Sønner — og selv vil du lønne mig for det Blod, hvormed jeg har farvet Bølgen og vundet Skatte til Dannemark.

### Gorm.

Ja, kiefte Prinds! Jeg skal udføre al din Hevn! — — Længe nok har du tumlet imellem sønderstødte Brag, og blodige Sværd, og tunge Spyd, og jaget antændte Seylere, flammende Flygtninge paa det graadige Hav; det er Tid at see dig roelig igien paa din Fædrene-Throne.

### Styrbiørn.

Du ærer min stærke Arm og mit kiefte Mod — — er jeg stor i dine Øyne, saa kald mig din Søn, og troegiv mig din Gunst! — — Jeg har været døv for mine Heltes stærke Raab, naar de vilde bane Vey for mig til min Faders Throne; men kronet med Hæder har jeg stedse vendt tilbage til det Danske Leyre, og hvo kunde gøre mig min Arveret til Overrig forglemmelig? Hvo kunde gøre mig til de Julinske Søheltes uovervindelige An-



fører? Ja! hvo kunde skabe nye Kræfter i denne Arm, naar den har nedlagt et seferrigt Sværd og deelt blodige Bølger med mandigt Kareslag, og hævet mig over fremvæltende Liig — — hvem mener du?

Gorm.

Og var det for meget, om Gunild blev din Brud — — men mit tunge Hoved hilser Graven, derfor vil jeg ey indgaae en Forbindelse, som skulde være fremmet for Thronfølgeren — — — det veed du — — —

Styrbiørn.

Knud Danneaa's er min Ven, og Harald min Eedsvorne. — —

Gorm.

Knud er din Ven — — men har jeg ikke gjort ham et Løfte —

Styrbiørn.

Det være helligt! — — inden første Tusmørke er han paa Leyre — — Troegiv mig saa din Gunild!

Gorm.



Gorm.

Hvi trygler du Gram og Bitterhed fra vens-  
nehulde Læber?

Styrbiørn.

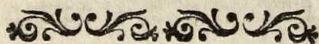
Store Gorm !

Gorm.

Det er bittert for mig at bedrøve dig; men  
jeg maa — — Nys mødte jeg Gunild — hun  
trykkede denne Haand til sine Læber og fortalte mig  
med en vis Uro: at en ubekendt Ragner, en Fin-  
landsk Jette, ædel som en Halvgud, har reddet  
hende ved Kamp mod tvende Finner; at denne  
Jette har hendes Løfte, og at han kommer til Ley-  
re for at edske mit Samtykke. —

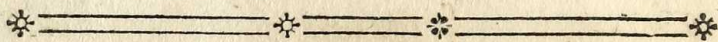
Styrbiørn.

Dit Samtykke! — Guder! — Skal Gorms  
Datter ægte en Trold! — aldrig! — han kommer  
til Leyre! — — vel! — — var han end af  
Nithers Afkom, saa skulde jeg endda rive Gunild  
af hans Arme.



Siette





## Siette Optrin.

Gorm. Styrbiørn. Gunild.

Gunild.

Min Fader! — — dine Skibe trænge sig frem mod Wiigen, og dit Leyre runger af Frydedraab, og du veed det ikke!

Gorm.

Jeg har seet Skibe, min Gunild, de ere store og lange, som de Danske — men Evind og Uffe besee dem nær ved, jeg venter dem — sige de, at de ere Danske, saa hast til Dannebod, og bring hende den sikre og glade Tidende, at hendes Sønner stige i Land paa Leyres skumrende Havbred.

Gunild.

O var det mig forbeholden at glæde hende! — — Kunde jeg — — maatte jeg allerførst —

Styrbiørn.

Ha! du Glædens mildladne Datter, smil! der er Belyst i dit Smil — og din Brudgom — ha! det er meer end den Lyksalighed, som Odin kan give Kampens kiefteste Søn i Valhal.

Gun.



Gunnild.

Kan du glemme dig selv, og Leppe-Konge, og mig?

Styrbiørn.

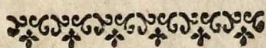
Og veed du ikke, at denne utrettelige Arm har fortjent dig; at Gorm vil være mig en Fader; at Knud er min Ven; at Harald er min Eedsvorne, med dette Bryst har jeg værget for hans Liv — — men dit Ansigt bliver strængt, og det fortryllende Smil er flygtet fra dine Læber — — — for din Skyld vil jeg drage Sværd mod Trolde, og hårde det i Ragners Edderblandede Blod. — —

Gunnild.

Ragner! — — — O min Fader! — — faldt dit Løfte til Knud, faldt det en uryggeligt fra troe Læber?

Gorm.

Ved Guderne! det er en Eed!



Syvende





Ervende Dptrin.  
De Forrige. Uffe.

Gorm.

Hvis ere Skibene?

Uffe.

De ligne Harald Haarfagers.

Gorm.

Haarfagers! — — ha! kiedsommelige Ven-  
ten — — naar — o J Guder! naar skal dog  
mine Skibe trænge sig ind i mine Havne?

(han sætter sig i en sørgmodig Stilling.)

Gunild. (bestyrtsset.)

Haarfagers! — —

Uffe.

Ja! — — nøye besaae jeg dem — — Ma-  
sterne ere af Norriges røde Gran, og Roerbæn-  
kene af dets flammede Fyrre, og Karene ere be-  
slagne med Sølv, og Forstavnen luer af fint Guld,  
Solen spillede med sine Straaler, og jeg stirrede,  
og mig syntes at det hele Hav var en stieret Him-  
mel



mel — — og mit Dye blev svagt — — og uden  
Tvivl var det Ewanen, som laae mig nærmest.

Styrbiørn.

Den føres altid af Erik Haraldsen.

Gunild. (forvirret)

Erik Haraldsen! — —

Styrbiørn. (til Gunild)

Aldrig saae jeg dig smukkere! din Kind er rød-  
dere end din Purpur-Kiortel, og dine Dyne tindre  
som Hyrde-Stiernen! — — Du kiender jo Nor-  
riges unge Konge!

Gunild.

Og skulde jeg ikke kiende ham!

Uffe.

Haarfager havde mange Sønner, men ingen  
som han — — han er tapper, som Kiempernes  
Thor, høy og ædel er hans Mine, og hans An-  
sigt er skönt, som en Foraars-Dag.

Styrbiørn.

Det sømmede dig bedre, kiefte Uffe! at tale  
om Orlog, end at love et usframmet, umandigt  
Ansigt



Ansigt — endnu kan du haabe, at døe med Sværdet i din Haand, endnu at vidste Ballpladsen med dit uldhvide Haar, og sove ind til Valhal paa bloddryppende Lokker.

Uffe.

Og gruer jeg for Orlog? — — Feighed og en quindagtig Blødhed ere skammelige Frugter af den kielne Fred — — men hvad vil du sige?

Styrbiørn.

Rigt er det stolte Norge; naar det vil yde sin ranke Gran og Kiære Fyrr, og stærke Eeg, saa kan det skule Havet med Skibe, og der sidder ingen Haarfager paa Thronen — — — Var det ikke stolt, om Danner-Kongen hævde sit store Zepter over tvende Riger — — hvad siger du Uffe? — — Harald Haarfager forjog de mange Nasses Konger, og gjorde Norge til eet Rige; men dette store Rige kan svækkes igien under hans mange herskeshge Sønner — — ikke sandt?

Uffe.

Men var det fromt at storme mod en vaklende Throne; Gorm er ifkun vant at bruge sine Mænd, hvor Vren kalder dem. — —

Gun.



Gunild. (affides.)

Dag! mørk som min Glæde!

Gorm. (reysrer sig)

Kronede Vyrder nedtrykke mig — — ah!

Danneaas — — min Søn! naar vil du lette dem?

Uffe. (til Styrbjørn)

Hist seer du Svanen! den styrer ind i Leyre-  
Viig.

Styrbjørn.

Han vil gieste Leyre-Konge! — (til Gorm)  
Erik Haraldsen vil drikke sin Faders Minni ved din  
Side — — den Stolte! — — lad ham blive din  
Skatte-Konge, og hans Brødre Jarler, om de ey  
kan forsvare, hvad deres Fader kunde erobre! —

Gunild.

Ha min Fader! — — Norge er mit Fædre-  
neland — — mit Hierte slog stærkt, som nu, da  
jeg forlod Udstein — — Tungt hængte jeg mig ved  
min Broders Arm, og langsomt fulgte jeg ham  
til Stavangers Fiord — da knyttede Erik Harald-  
sen sin stærke Haaud i min, og fulgte os — —

C

og



og da tilføer din Knud den Norske Thronfølger et  
evigt Venſkab — — Skal hans Eed være brudt?

Gorm.

Aldrig! — — (til Styrbiørn) — — Gierne  
beſkytter jeg en Throne, men jeg væmmes ved frem-  
med Ury — Jeg førte ikke Vaaben imod Carl den  
Sløve, uden for at nøde ham til Fred med Nolf;  
og Neuftriens Richart forsvarede jeg kun mod  
Frankerigs Ludvig — — Erik Haraldſen var ud-  
nævnt til Thronfølger af Haarfager længe førend  
hans Død — — Han er en tapper Prinds; og  
finder han Betryggelse i mit Venſkab — — Vel!  
lad ham gæſte mig paa mit Leyre!

(Gorm gaaer)

Styrbiørn.

Ha! Gorm vil at hans Kiemper ſkal døe af  
Alder!

(Gunild, Uffe og Styrbiørn følge Gorm.)



Ottende



~~~~~

Attende Optrin.

Et prægtigt Skib føres frem ved Aareslag —  
 Erik Haraldsen er udmærket ved Kongelig  
 Pragt, saasom en gylden Hielm = = = id.  
 — — Han og Guttorm stige i Land.

Erik. Guttorm.

Erik. (betragtede alt som fremmed)  
 Ikke hører man Raab som af glade Kiemper!  
 — — ingen Lyd af stærke Skjolde — — Hvad  
 synes dig, sindrige Guttorm?

Guttorm.

Enten er Gorms Baabenmagt beskiemmet for  
 Dublin, eller og hans Sønner ere der endnu; thi  
 ellers havde de glade Danske sværmet om Kongens  
 Gaard, og heede af feedt Dll og brun Misd siun-  
 get stolt om deres Konge.

Erik.

Skulde Knud endnu være i Island, saa har  
 jeg ingen Ven hos Danner-Kongen — — nej in-  
 gen som han — — og Guttorm — — men du



ved det en endnu — saa har jeg intet Løfte at holde mig til. — —

Guttorm.

Løfte! — — søger du ikke at befæste din Throne ved det nøjeste Venſkab med den frygtelige Gorm? og hvad har Knud da lovet dig?

Erik.

Ved Norriges Havbred omfavnede jeg ham sidste gang — og da tilsoer han mig sit Venſkab — — men ikke vil jeg følge for dig — — meget maatte mine Dyrke bedrage mig, om jeg ikke turde troe, at Gorms Datter elskede mig — — og til ham betroede jeg mit Haab og min Kierlighed, og da lovede han mig sin Bistand hos sin Fader —

Guttorm.

Er du kommen til Leyre, for at dele den Norske Throne med Gorms Datter?

Erik.

Saa min Guttorm! og ikke vil du fordømme min Attraae!

Gut-



## Guttorm.

Og ikke kan jeg — — nej! ikke kan jeg!  
— du har gjort ret — — Du stige dine Mænd  
i Land — (hans Følge stiger i Land) — men  
ikke bør Undseelse blusse paa din Kind, naar du  
med en Sønns Erbødighed hilser den gamle Konge,  
der sidder endnu paa sit Høysæde, med uldhyldt  
Haar om sin Tinding, æret som en Gud — —

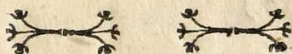
## Erik.

Jeg skal ære ham, som jeg ærede den store  
Haarfager — — men ikke bejler jeg til Gunild,  
førind Knud Danneaa kommer til Leyre.

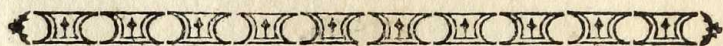
## Guttorm.

Og deri handler du forsigtigt. —

(Erik og hans Følge gaae.)







## Anden Handling.

Gorms Gæstehus forestilles, indrettet efter gammel Gothisk Smag, midt i Sælen staaer et Bord, om Bordet Bænke, belagde med Hynder, for Enden af Bordet er Gorms Høysæde — — paa trende Stæder staae Ul- og Middelsæde, hvoraf de Opvartende sæde i Bægere.

### Første Optrin.

Gorm, Erik, Styrbiørn, Evind, Uffe,  
Guttorm, Gunild, og Danske og  
Norske Kiemper, som ere  
stumme Personer.

(De sidde alle om Bordet, undtagen Gunild, hun beskæftiger sig Scenen igiennem med at fylde Gorms, Eriks og Styrbiørns Bægere.)

Gorm. (til Erik)

Norriges Fiender skal være mine! — — og for-  
agtet være den Danner-Søn, som fører Avindskiold  
imod sin Broder! imod den kække Normand!

Evind.



Erind.

Saa ædelt tænker altid Skioldungen, ikke  
svinger han et blodigt Sværd over Naboe-Jord  
for at lægge den under sine Fødder, men hæver han  
det til dødelige Hug, da skielve Voldsmanden og  
Niddingen! — —

Erif. (til Gorm.)

Haarfager var din Ven, han bar en tung  
Krone paa graa Iffe; men hans Ansigt trodsede  
Alderen, og foryngedes af en halv guddommelig  
Glæde, naar han talte om sine Normænd, og døen-  
de rakte han mig sin Haand, og bad mig at for-  
svare et vidt udstrakt Rige, og søge dit Venfæb.

Gorm.

Høyt luer Fædrenelandets Kierlighed i No-  
mandens nøgne Bryst! Et Folk, som Troeskab og  
Moed har opreyst evige Bausteene; vind deres  
Hjerter, du unge Konge, saa er Norge uover-  
vindelig!

Erif.

Du er viis som Odin! Haarfager var stor som  
du, — — med halv døde Leber lærte han mig



den sikkre Bøyn til Folkets Hjærter, og hans For-  
maning var høyn og reen som hans Siæl — — —  
han bød mig som en Gud, at høre mine wiise og  
troe Mænd; at ære den Sindrige; at glæde den  
Arme; og at lade mit Sværd falde tungt paa den  
Uretsfærdiges Iffe — — ah! alt for tilig maatte  
jeg græde ved hans Høyn!

Gorm.

Tre Bægere vil jeg tømme ved Haarfagers  
Minni (han rekker Gunild sit Bæger) Wren venter  
paa dig, du skal fylde Fyrsternes Bægere (hun fyl-  
der Gorms, Eriks og Styrbjørns Bægere).

Erik. (til Gorm)

Frena fylder vore Bægere med den brune  
Mjød, og Guttorm er min beste Skald — — men  
fulde Danner-Kongen ikke vide, at Guttorm er  
Skald! (til Guttorm) dine Skaldviiser, Guttorm!  
din stolte Wiise om Harald Haarfager, da han slog  
Solvi, Arnvid og Rudebjørn, tre Konger i et Sæ-  
tog, og blev Cenevolds-Konge over hele Norge —  
Ha! lad den lyde over Danner-Kongens brede  
Vord!

Gut-



## Guttorm.

Er Skalde-Sang uhørt paa Leyre, og sidder  
den Danske Uffe-Skald ikke sin Konge næst?

## Gorm.

Jeg ærer dig, som jeg ærer Uffe — Syng  
Guttorm, og jeg vil drikke Haarfagers Minni ved  
din Sang.

(under Sangen har alle deres Dyne henvendte  
paa Guttorm, Erik søger Leylighed at  
tale venlig med Gunild)

## Guttorm.

## B i i s e.

Alt smysed' Heltene,  
Da Rotha mørk bebuded'  
Et blodigt Nederlag,  
Huult om Vandroverne  
Krigshornet Strid udtuded';  
Alt vayed' Kampens Flag —



Dg Solvi-Klove — og  
 Kong Arnoid, Solvis Frende,  
 Besteeg Hler-Vegirs Bogn;  
 Til dette stolte Tog  
 Dg medte med de tvende  
 Kong Audbiørn over Sogn.

Hver Orlogsmand stod fast  
 Paa Bølge-rislet Belte  
 Ved knyttet Stavn til Stavn  
 Dg der med Jætte-Kast  
 Gik Helte løs paa Helte  
 Om Liv, og Død, og Navn.

Kong Arnoids Dxe var  
 Til Haralds Love lenket;  
 Her kiemped' Magt mod Magt!  
 Bredt Lovetanden skar;  
 Men Dren Blod bestænket  
 Gik Levens Hoved flakt.



Haarfager hvirvled' da,  
    Som Odin, naar han strider,  
    Saa kiel sit tunge Sværd;  
Saa Arnvid flygted' fra  
    Sin Dres slaadte Sider  
    Dg værged' med sit Spær.

Da sprang Haarfager vild  
    Fra trygge Kiempe Felge  
    Paa Drens brudne Brag,  
Dg offred' Arnvid til  
    Havgudens graadig' Velge  
    Med drene Kiæmpe-Slag.

Kong Solvi laae ham nær,  
    Han flygtede og hødte,  
    Da kielte Harald slog;  
Dg Harald blodigt Sværd  
    Igiennem Audbiørn stødte  
    Dg endte dette Tog;

Da



Da frandsed' Guderne  
 Haarfagers stolte Snekker,  
 Og Klippe-faste Nord,  
 Som med en evig Snee  
 Sin stolte Iffe dækker,  
 Sin Harald Troeskab soer.

Gorm. (tager sit Bæger)

Det er Haarfagers Minni vi drikke.

(de tømme alle Bægerne)

(til Erik) Han var en stor Konge; men overgaae  
 ham, om det er mueligt at han kan overgaaes!

Erik.

Opret mit Tab, elsk mig, som han elskede mig!

Gunild.

Bliis er den store Haarfagers Søn, han be-  
 fæster sin Trone ved et helligt Venskab med den  
 seyrerrige Gorm.

Styrbiørn.

Skal Bægerne staae stille? og vil ingen af  
 Kampens Sønner gjøre Løfte?

Uffe.



Uffe.

Ved Gudernes Thor, det er Evind, som glemmer at han er Dansk!

Styrbiørn.

Vil ingen anden gjøre Løfte i Dag, saa vil jeg. (han tager sit Bæger) Jeg drikker Kong-Bjærns Minni, og lover at nedlegge Ragner i Eene-Kamp.

(han tømmer sit Bæger)

Erik.

Og hvo er den Ragner, som du undsiger?

Styrbiørn.

En Trold, som tør beyle til Leyre Konge-Datter.

Gunild. (til Styrbiørn)

Og kan du sværge ved din Faders Siæle-Bæger at du vil dræbe den, du endnu ikke kender, den Tappre, som vovede sit Liv for mig, og gav Gorm sin Datter igien, saa er du ikke saa ædel som Ragner.

Styrbiørn.

Forhaanet af Gorms Datter! I hevnende Guder! hører det og understytter min Arm!

Erik.

Har Ragner reddet Gorms Datter, og ommes hun ved hans Blod, saa vil jeg for hendes Skyld



Skyld gaae i Ragners Sted, ædsk af mig, hvad du kan ædske af ham.

Gorm. (til Styrbiørn)

Og jeg sværger ved Odin, at Gunild ikke vinder ved Tvekamp!

Evind.

Langt heller maatte vi røre Bægerne, (han tager sit) og forynge Kongens Moed ved Erindringen af hans marvfulde Mars Bedrifter; langt heller maatte vi formilde vor Længsel efter hans kække Sønner, end spøge med Tøder om Blod, og Fald, og Jætters Bane. (han tømmer sit Bæger)—(til Uffe) Før sang den Norske Guttorm, nu falder det dig til Uffe! — — Var den Danske Skjold ey Odins Søn, og tapper udædskede han Skate til Tvekamp i tvende Krigshæres Paasyn — —

Uffe.

Het Evind! og her er min Biiise!

Uffe.



Uffe.

B i i s e.

Den vrede Bølge krusede

Sin krumme Ryg,

Mens Skiold ophidsed' Seylene;

Men Skiold var tryg.

Stolt gleeed han over blinde Skiær

Og Bølge-Brud,

Og steeg i Land til Herrefærd,

Som Kampens Gud.

En Hær fra Hav til andet Hav

Stod Brynje-klæd,

Og Naboe-Dale Gienlyd gav

Af Jette-Fied;

Da raabte Skate tilig froe:

Vi skaane ey!

Men Skiold han svared': ikkun to,

Kun du og jeg!

Mig gav Alvilde først sin Troe,

Hun er min Brud!

Hun



Hun er min Møe! Alvilde loe

Bag Silke-Skrund.

Da traadte de fra Hær og Hær

Med Bryst mod Bryst.

Som Lynild flammed' deres Sværd

Og alt blev tyst!

Da raabte Skjold: vi spille jo

Med lette Sværd

Og derfor er' vi kielke to

En komne her.

Jeg staaer dig fulde Kiempe-Slag

Tre gange tre;

Staae du mig eet, kun eet i Dag

For alle de!

Stroer Skate slog tre gange tre

Saa brat og fast,

Saa Leyre-Konge tumlede

Og Hjelmen brast.

Alvilde blegned' som et Liig

I Ragnilds Arm,



Og Skrek, og Kummer renste sig  
 I Gothers Barm;  
 Men Skiold han soer med raske Fied  
 I Kredsen ind,  
 Skient Blodet randt fra Hielmen ned  
 Paa Heltens Kind.  
 Sit tunge Sværd han hævede  
 Høyt over sig,  
 (Da raabte Skate spottende:  
 Det gielder mig!)  
 Og Sværdet mod hans Iffe drev;  
 Og Skate faldt!  
 Og Danner-Kongens Ære blev  
 Hørt over alt.

Gorm. (tager sit Bæger.)

Det er Skiolds Minni vi drikke — —

(de tømme alle deres Bægere)

Evind. (som har siddet tankefuld)

Ha! naar Skalden og fulde Bægere ikke glæder,  
 saa glæder intet — —

D

Gorm.



Gorm.

Min Evind! du taler høyt om Misød og Glæde og dog er din Fryd mørk, og Kummer flygger fra dine sammendragne Øyenbryne.

Evind.

Jeg elsker dine Sønner, min Konge, og tæller mange Nyemaaner, og længes.

Uffe.

Men frygte! Hvorfor? — — Mange og stolte ere jo deres Bedrifter!

Guttorm.

De ere tappre — — men sielden bærer Heiten paa sit Straae, og ofte skjules Ballpladsen af tapprer Overvundne.

Uffe. (til Gorm)

Dit Hierte være sorgfrit, som mit! jeg har fulgt din Fane, og Knud fægtede ved min Side, da hans Hage endnu var duunneblød; uovervindelige ere dine Gøther, saa længe han er deres Anfører; og falder han — — Men ikke gruer jeg for hans Fald — — jeg vilde ikkun sige: du har en Søn endnu, en Søn, som Knud, ere de ikke begge



begge Nordens Skref, og endda elskede af overvundne Konger.

Gorm.

De ere tappre — — men ere de altid lige saa forsigtige som de ere tappre — — jeg overdrog min Magt og Dannemarks, min Ære og min Thrones til dem, for blot at redde Benschffel, og styre de oprørske Bønder, som har røvet og plyndret uindskrænket i Søen; de har heldig brugt mine Vaaben, det befriede Benschffel, og det undertvungne Bønden ere rige Frugter af deres Tapperhed; men forførte af Moed og en utæmmet Alder trængte de sig ind i Irland, belejrede Hovedstaden, og ere selv belejrede af det hele stolte Rige — — Evind! — — dit Ansigt er fuldt af Uroe, du føler, at jeg har Ret.

Evind.

Og hvad skal jeg sige, min Konge! deres Blod kaager endnu i fulde Årer!

Uffe. (til Gorm)

Ikke finder du Rummer i mine Dyne, jeg har ogsaa været med, hvor du har viet Helte ind til Balhal — — i Feldtoget mod Frankerigs Carl



førte jeg mit Skjold i min venstre Haand, og fornåm ikke, at den var fløvet til Haandledet, førend de Danske raabte: Seyeren er vor! da sank den først, og da rev Nolle et Stykke af sin Pantser-Rem og forbandt den med, og ilende fulgte vi din Fane, over nedhugne Kiemper fulgte vi den, indtil vi hørte at Danner-Kongen havde tvunget Carl til Fred og til at afstaae Neustrien til Hertug Nolf.

Evind.

Sandt Uffe! jeg bødte for dig med mit Skjold, imens du digtede en Skald-Viise over Slaget, da det var heftigst.

Uffe. (til Gorm)

Og erindrer du for meer end femten Vintre siden, da du understøttede Neustriens Richart imod hin frygtelige Ludvig, da sang jeg førend Slaget gif an, at naar en Dansk falder, saa kalder hans døende Aasyn Danner-Heltene til Kamp, og Uffe sang Sandhed; thi da Abbe den Enilde faldt ved en Forræders Haand, og Humle vendte sig om og saae at Abbe væltede sig i sit Blod, da raabte han til hans Bane: tusinde som du skal bløde for Abbe, og fløvede med det samme hans Hoved ned til Tænderne,



derne, og det lød fra Mand til Mand, at Ubbe var falden, og dine Mænd anfaldt med en rasende Hestighed og indlagde Seyer.

Erif.

Ja! Troeskab og Tapperhed har gjort Gøtherne navnkundige over hele Jorden.

Gorm.

De vil ogsaa elske min Knud og min Harald som de elske mig.

Uffe.

O! saaledes vil den sildigste Gothiske Slægt elske Dans Ufkom — — hvor troe var ikke Biggo mod Rolf, og var han den eeneste Danske, som har offret sit Liv for sin Konge (til Gorm) vil du høre Biggo's Viise, mens vi røre Bægerne?

Gorm. (tager sit Bæger, de andre deres og tømme dem)

Syng Uffe!



Uffe.

Viise.

Kolfs Skatte-Konge seig og ræd

Ved Skatten stod,

Da Skulde soer: jeg følger med

Dg kræver Blod!

Dg seige Hiartvar tog sin Skat

Dg gik om Bord,

Dg lagde ind ved Malm og Nat

I Isesfiord.

Men Viggo har hevnet sin Konge.

Dg Danner-Kongen aabnede

Eit Peyre brat,

Dg tusinde Forrædere

Var Hiartvars Skatz

Kolf mødte Hiartvar giæste-frie

Med Dll og Mied,

Dg skienkede til Døden i

Hans Bæger flød.

Men Viggo har hevnet sin Konge.

Da



Da hvidsked' Skulde hierte-gram  
Ha! Hiartvar! Moed!  
Rolf fordrer Skat! afsvet den Skam  
I Danstes Blod!  
Og Hiartvar soer; men gruede  
For aaben Feldt,  
Og dræbte lumsk den sovende  
Beremte Helt.

Men Wiggo ic.

Da vognede de Danske Mand  
Forsærded' op  
Og slog' — men der var Ti mod een  
Halv nøgen Krop.  
De hug, og vidste neppe hvem  
De hug imod;  
De faldt og andre vadte frem  
I deres Blod.

Men Wiggo ic.



Nu laae de der — og Hiartvar stod  
Paa Danske Tiig.

Rolf sagde han, her strømmer Blod,  
Som elskte dig.

O! var der een, kun een igien  
Saa troe mod mig,

O Rolf! som een af disse Mænd  
Da vare dig!

Men Wiggo har ic.

Da raabte Wiggo (rasende)

Jo jeg er her!

Og jeg er troe, som alle de,

Kef mig dit Sværd;

Og Hiartvar raabte: du endnu?

Saa sværg mig da!

Der er mit Sværd! — men sværger du?

Han svared' ja!

Men Wiggo ic.



Jeg svær! — I Hiartvaars Mand, I slaaer

Tolv gange Tolv

Og hører det! jeg svær! — — og slaaer

Og hejner Kolf!

Og Sværdet giennem Hiartvar gif.

Ha! lumffe Flok,

Saa raabte Wiggo — slaae og stik,

Nu har jeg nok;

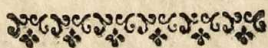
Ihi Wiggo har hævnnet sin Konge!

(de tømme alle deres Bægere og  
reysse sig fra Bordet)

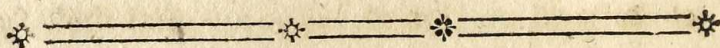
Gorm. (til Erik i det de gaae)

Saaledes bliver den retskafne Mand æret, efter  
tusinde Aar lever hans Minde paa redelige Læber.

(de gaae alle, undtagen Styrbiørn)







Andet Optrin.

Styrbiørn.    Gunild.

Styrbiørn. (til Gunild i det hun vil gaae)

Prindsesse! kun et Ord, et Smil af de du  
ødslede med hos Nørreges Konge!

Gunild.

Ukyldigt er mit Smil — — reent som min  
Siel — hvad kan du bebreide mig!

Styrbiørn.

Ha! Prindsesse! ikke har Nørreges stolte Konge  
nedladt sig til Bøn om din Kierlighed, og dog kan  
dit Øye tilsmile ham Lyksalighed.

Gunild.

Nørreges Konge! — — du veed jo at Ra-  
ner har mit Løfte, lad det være dig nok.

Styrbiørn.

Ha! du kan lønne Kong Biørns Søn med  
Foragt, og trodse ham med et vanhelligt Løfte,  
et



et Løfte til en Trolde! — — — Skal Erik Haraldsen rive dig ud af hans uhyre Arme og løynes? eller er Ragnar maaskee falden — — allerede falden for hans Haand? eller i Evkamp for en anden Mø, fligunere i hans Dyne, end Gorms Datter? — — eller — — hvad skal jeg troe? — — den der elsker, seer grant — — og ser, da vi rørte Bøgerne, da brendte din Kind, som Morgenrøden, og dit Bryst hævede sig høyt, og Erik Haraldsen saae det som jeg, og blev taus som den der overlægger noget viist, og legede med sit tomme Bøger, og spillede med Hestet af sit Sværd, indtil han snedig nok fik overtalt Gorm til at høre paa Guttorms Sang om Haarfager, og Guttorm smilede og sang og fortryllede Gorms agtsomme Dre, og alle stirrede paa Guttorm — jeg allene havde mine Dyne heftet paa den snedige Erik, og saae jeg ikke da, at han rakte dig sit Bøger, og løe, og hvidskede ved din Kind — —

## Gunild.

Er det til dig, jeg bør gjøre Nede for ukjendte Følelser! — — Du fortjener den beste Skiebne! — — opsig dig en Mø, som kan elske dig!

Egys



Styrbiørn. (efter kort Taushed med oprakt  
Haand mod Himmelen)

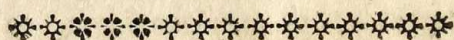
Utafnemmelige Freya! — — Jeg har offret  
Helte-Blod paa dit Alter, men du anseer det med  
Foragt, og naar jeg rasende bebrejder dig, saa  
trodsrer du min Aftmagt og afgir min Skiebne.

Gunild.

Du spotter Guderne og skielver ikke ved din  
Forrovenhed! (hun vil gaae)

Styrbiørn. (heftig)

Skielve! og hvad kan jeg tabe?



Tredie Optrin.

De Forrige. Erik.

Erik.

Neppe vilde jeg troe, at den tappre Prinds  
smigrede for uerfaren Møe, mens Rotha kalder  
de Danske til Kamp.

Gunild. (til Erik)

Bedrag dig ikke! jeg hader Smiger!

Styr-



Styrbiørn.

Til Kamp! — — Vel! og hvor er Ball-  
pladsen?

Erif.

Du hørte ikke den Tidende, som mødte Kon-  
gen strax uden for Gæste-Sahlen!

Gunild. (forfækket)

Og hvad for Tidende!

Erif.

Og kan det forties? — — en misundelig  
Naboe-Magt staaer færdig til Indbrud ved Slesvig!

Gunild. (bedrøvet)

Himmel!

Styrbiørn.

Vel! — — der gielder en stærk Arm og  
tunge Slag! du og jeg maae følges ad til Slesvig  
og prøve Spydene — — de jittre i den Felges  
Bryst! — —

Erif.



Erik.

Ret! — — Jeg fører Leye-Konges Bannere,  
det lovede jeg strax.

Gunild.

Og du er kun en Gæst paa Leye!

Strybiørn. (til Erik)

Drag dit Løfte og din Arm tilbage, lad Dan-  
ner-Kongen være usikker paa Leye — — Gunild  
gruer for dit Fald!

Gunild.

Du kan forhaane mig, og troe, at din stærke  
Arm er nok til at fortiene mit Hjerte.

(hun gaaer)

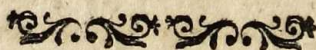
Erik.

Fromme Gunild! — —

(han vil følge hende)

Strybiørn.

Kun eet Ord, stolte Prinds!







## Fjerde Optrin.

Erik.      Styrbiørn.

Styrbiørn.

Genige vil vi forsvare Riget, og falder du, saa skal jeg føre dit Liig med Kongelig Pragt til din Fædrene Høj; Men see vi begge med haan Latter efter en flygtet Fiende, saa vende vi os imod hverandre og afgjøre, inden vi see Leyre igien, hvilken af os der skal være Gorms Svigersøn.

Erik. (stolt)

Danner-Kongen soer, at hans Datter blev en vundet ved Tvekamp, og ikke har jeg glemt hans Eed.

Styrbiørn.

Og vel heller ikke dit Tilbud, dit overmodige Tilbud, da dit Hierte svulmede af Glæde — —

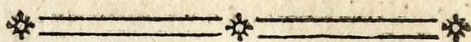
Erik. (heftig)

Klæver dit Blod ved mit Sværd? Har jeg været din Broders, eller Faders, eller Farsfaders Bane?



Vane? har jeg røvet dig din Fæste-Møe? eller  
rillagt dig Nidings Navn? — saa ædse mig ud  
efter Kiempe-Sæd! og agter Gorm da ikke dit Liv  
højere end jeg, saa skal du ikke rejse til Slesvig  
for at ende det — — —

(han gaaer)



## Femte Optrin.

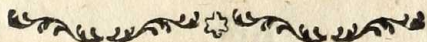
Styrbiørn. (med en trodsig Mine)

Gaae! — — — ikke skal min kielne Uroe  
forøge din Bølløst! — — Lad Nidningen sukke —  
og lad den Trælkaarne stirre med vaade Øyne efter  
sin uovervindelige Møe — — — Stolt, som Hele-  
ten, der er født til Purpuret, har jeg begiært Gu-  
nild af Leyre-Konge, og slyer hun for min Bøn;  
— — — vel! saa er det bestemmende for Kong  
Biørns Søn at sukke derover — Hey! sværmer tet  
omkring mig, i blege Skygger af Blodige og Qvæ-  
stede, i som styrtede eder i Havet, for at undgaae  
Jlden! Sværmer omkring mig, og skjuler Gorms  
Datter for mit grandfænde Øye — — og i stolte  
Sejlere! saa tit antændte ved mit Vink, lyser  
for



for mine ravende Fied, og viser mig midt i mørke  
Luer mit eget Værd.

(han kaster sig affides paa en  
Bænk)



## Siette Optrin.

Evind. Uffe. Styrbiørn.

Uffe. (til Evind)

Hvad kan Draklet — — og hvorfor blev det  
Kongens første Tilflugt?

Evind.

Og var det ikke Dannebods Raad!

Uffe.

Hun! — som ikke tilbeder Gorms Guder!

Evind.

Og dog var det hendes Raad, og dog var  
hendes Raad Viisdom.

Uffe.

At vinde Tiden, er Viisdom — —

E

Evind.



Evind.

Er Landet ikke blottet for Ledingsmænd! — —  
 ustridbare Undersaatter ere ikkun tilbage, og aldrig  
 har de været saa moedløse som nu — —

Uffe.

Og aldrig kunde Frygt være meer tilgivelig!

Evind.

Og den Forskiel, at sægte vis eller uvis om  
 Geyer kiender Dannebød grant; dersom Kongen og  
 Folket oplives af Oracles Svar, saa skal du see  
 endog den Duegraae Danske ved Siden af sin  
 Sønne-Søn, og begge fyrige af Kierlighed til Kon-  
 gen og Fædrelandet at anfælde med Mandoms-  
 Kræfter den Fiende, som de vide, de kan overvinde.

Uffe.

Ja! hun er en viis, en mandig Dronning,  
 og hendes Dannevirke vil bære hendes Navn til de  
 siddigste Slægter.

Evind.

Og lad end Dannevirke sløyses! endnu kan en  
 gridst Fiende sløyse det — men aldrig kan han ud-  
 sette



stette Dannebods Navn; thi en usynlig Gud skal sætte det blant Stierne.

**Styrbiørn.** (renser sig op og gaaer frem)

Kampens Sønner ere roelige! — — Evind!  
hvor er din Konge? — —

**Evind.**

Vi ere roelige, siger du? bød Kongen os ikke at vente sig her! vil han ikke først adspørge Drakslet? derefter byder han til Orlog over alt sit Land — — —

**Styrbiørn.**

Men er ikke Norriges unge Konge paa Leyre, og er det meget for ham, som byder over de uoversvindelige Normænd, at beskytte Slesvig!

**Evind.**

Du er tief; men ikke forudseende nok, til at sidde øverst i Kongers Raad — — Kan Erik Haraldsen kalde Normændene til Krig, til fremmed Krig, førend hans Brødre har faaet deres Fædrene-Arv af Riget? Selv vil han møde ved Slesvig — —



Styrbiørn.

Det veed jeg — — — Og du maae vide, at  
jeg fører Kongens Bannere.

(han gaaer)



Syvende Optrin.

Uffe. Evind. og strax derefter Gorm.

Uffe.

Og Erik Haraldsen vil ogsaa føre den — Skal  
der ogsaa være Uenighed imellem Anførerne?

Evind.

Der er Kongen!

Gorm.

Mange Sole rullede over min graa Iffe;  
men ikke lærte de mig at frygte, og ikke vidste  
Skioldungen, at Leyre var overvindeligt, førend i  
Dag — —

Evind.

Min Konge!

Gorm.



Gorm.

Ah Evind!! — — overlegne Fiender nedtræde Dannevirke i sit første Gruus og derefter — —

Evind.

Sandt — de kunde, endnu kunde de let — men — —

Uffe.

Og dog ikke saa let Evind! jeg har sidst besøgt Arbejdet — der er allerede opført en graa Klippemuur, som naaer fra Slesvig til Vesterhavet, som Fæstningen skal hvile paa og Havet loffet frem igiennem Jordens udhulede Sider, snoer sig alt om Dannevirkes evige Fod, og man reyser Taarne ved Taarne ikkun hundrede Farné imellem hvert, og under hvert Taarn en dyb Port og det hele hærdes sammen saa Biergtrolde kan hamre Jld deraf —

Gorm.

Ja! — — stort er Dannebods Anlæg, og uovervindeligt blev Dannevirke om hun kunde bygge trygt under mine Vaaben — — — men nu — —



Evind.

Min Konge! Alfader har ikke soeret din Thronens Undergang.

Gorm.

Ah! holdte han mig værdig til sin Trøst! nys kom Vermund fra Draklets frygtelige Boelig, en majestætisk Rædsel bevogtede Indgangen; men med troe-vante Læber loffede han Herthe-Præst ud af sin skumle Huule, og besøer ham ved Guderne at møde mig her.

Uffe.

Og derefter min Konge — derefter maae du byde til Ledings-Tog.

Evind.

Du maae rive den graa Bonde fra Ploven og Handelsmanden fra sin tilladne Skude, du skal sætte den fræsne Edeling ved Siden af den Trælbaarnes Søn; de ere alle Undersaatter og leve alle af Dannemarks fede Korn-Agre.

Gorm.

Men ere mine stridbare Mænd begravne under Dublins nedrevne Muure, hvor længe kan vi  
da



da gjøre Modstand? (Herthe-Præst kommer)—men snart skal jeg oprenses eller falde ved et guddommeligt Svar. —



## Ottende Optrin.

Herthe-Præst. De Forrige.

Herthe-Præst. (til Gorm)

Du lod mig kalde, min Konge! hvad forfæder din Siæl?

Gorm.

Bittre Tidender! Fremmede Magter udruste sig til Indbrud ved Slesvig og Tronsfølgeren døves langt borte af Krigens Bulder! han hører ikke sit fortrængte Fædrene-Riges dybe Sukke, og Rigets Arving strider ved hans Side, og de behiortede Danske gif, hvor Vren kaldte dem, og efterlod os deres uforsørgede Enker, og faderløse Børn, og værgeløse Fæstemøer, og udlevede Fædre — — — Du omgaaes fortroelig med Guderne, adspørg Draelet om mine Sønners Fremgang for Dublin og Dännemarks Skiebne.



## Herthe-Præst.

Mød mig i Herthe-Gudindens hellige Boelig,  
der skal jeg bære dig et guddommelig Svar paa  
skielvende Læber!

## Gorm.

Jeg tilbeder de usynlige Magter, og skal møde  
i deres Tempel! — — — (til Uffe) Gaae Uffe!  
bereed et stort Offer i Templets Forgaard — et Offer  
for de beskiermende Guder, om de har vaaget over  
mig, som man vaager over en Yndling.

(Herthe-Præst gaaer til en Side, og  
Gorm til en anden, og Uffe føl-  
ger Gorm)



## Niende Optrin.

Evind. og strax derefter Tofke.

Evind. (efter kort Tausshed)

Mørke! — — — Uvisshed — og Frygt! — —  
ingen Spender! ingen Tofke — — og skulde Tofke  
være falden! — — — (han vil gaae, Tofke kom-  
mer,



mer, Evind seer sig tilbage og bliver ham vaer) Hvo  
er du, som snoer dig taus om Danner-Kongens  
Bord? — — hvem søger du?

Tofke.

Leyre Konge! hvor er han?

Evind.

Ah! — — Tofke! — — hvor er Knud? og  
hvor er Harald?

Tofke.

Og hvor er Kongen?

Evind.

Hvorfor?

Tofke.

Knud Danneaa's faldt! og jeg vil døe for  
Dannemarks Harald! — — hvor er Kongen?

Evind. (omfavner ham)

Døe for Harald! — — Ah! — — riv dig  
ikke ud af mine troe Arme! — — hvor er Harald?



Tolke.

Maaskee paa Leyre, — maaskee tre Pileskud  
derfra — Jeg veed det ikke — — forhold mig  
ikke!

Evind.

Men døe for ham! — — forklar dig! hvor  
forlod du ham?

Tolke.

Hør da! og før mig saa strax ind til Kon-  
gen — — thi jeg er udseet af Guderne til et Troe-  
skabs Offer — — da vi vendte tilbage fra Dublins  
nedrevne Muure, hørte vi først, at vor Knud var  
falden — — og Harald vilde selv bære det dødelige  
Budskab til sin Fader; han forestillede os: at en  
god Fader kunde ikke dræbe sin uskyldige Søn, og  
en god Konge kunde ikke stille Thronen ved sin fødte  
Arving — — Men vi vidste, at Kongers Ted  
er en hellig Ted, og tvang ham til at lade Lod-  
den gaae over ti, som frivillig fremstillede sig, og  
Lodden faldt paa mig — og nu i Dag, da Solen  
var i sin Middag, ankrede vi ved Sundbye-Biig  
efter Haralds Bink, han gif i Land, under Fore-  
vending at forfriske sig Heeden over i den tette  
Skov,



Skov, og naar Aften-Svalen kom, kunde vi vente ham — De bleve alle trygge; — — men opfyldt af en skjult Uroe gik jeg i Land, og da jeg forgieves søgte ham, fortsatte jeg min Vey til Leyre, og nu haster jeg til min bestemte Skiebne — — — Forhold mig ikke! naar Dagen mørknes, saa trænger Harald sig ind til sin Fader, og min Pligt er stor, det er Dans Throne, jeg skal befæste med mit Blod.

Evind.

Vor Knud er falden! — — og — — i Guder! Skal Gorm trette sine Hænder i Tokkes Blod!

Tokke.

J mit Blod! — — bort med dine Klager; seer du ikke, at Dagen quælnes!

(han vil gaae)

Evind.

Gorm er i Templet, du søger ham forgieves — endnu forgieves; men ophold dig lidt under de mørke Træer uden for Gorms Løvsahl, saa skal jeg kalde dig, naar Templet aabnes.

Tokke.



Tofke.

Ingen Afgang for den troe Tofke! — — —  
og hvad forretter Gorm i Templet?

Evind.

Han adspørger Draklet, og svarer det gunstigt, saa offerer han, og under disse Høitideligheder veed du nok at Offer-Præsterne have tilspærret al Afgang til Kongen.

Tofke.

Al Afgang for mig; men Harald kan nærme sig — — han kan byde — — og Templets Port aabnes for Kongens Søn! — — — og Kongens Søn! — — Guder! han falder!

Evind.

Harald falde! — — og jeg skulde staae Kongen næst! nej Tofke! ædsf Haralds Blod af mig, om han falder for Kongens Haand, inden du kan beskytte ham!

Tofke. (omfavner ham)

Ha! Evind! vil du vaage for vor Harald?  
Vaage for ham, som jeg, om jeg stod Kongen næst?

Evind.



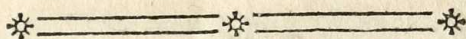
Evind.

Kan du tvivle og fornærme mig! — — —  
 min Tre blive til Skændsel, og mit Navn udstettes  
 som Morgen-Duggen, om jeg ikke blæder for Ha-  
 rald, om jeg seer hans truende Fald førend du! —  
 (han vil gaae) Ophold dig ved Løvsahlen!

(Evind gaaer til en Side, og Tofke  
 til en anden, Evind gaaer ud)

Tofke.

Vel! ved Løvsahlen! (han vender strax om  
 igien) Eller ogsaa her.



Tiende Optrin.

Tofke.

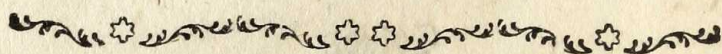
Hvorfor skal jeg skule mig? — — (efter en  
 kort Taushed) — — Men her! jeg kan opdage Ha-  
 rald, og hænge ved hans Fied, om jeg gaaer uden  
 for Løvre.

(han vil gaae)



Ellevte





## Ellevte Optrin.

Tofke. Dannebød.

Dannebød. (overvejende uden at  
see Tofke)

Kan det formilde Kongens Kummer, om jeg  
siger ham at et Dannevirke er halv opført — — (hun  
seer sig om) men hvor er nu Evind? — — ha!  
— — Tofke! du her? ah! dit Ansyn forfærder  
mig! — — hvor er Knud? — — — og hvor er  
Harald?

Tofke.

Og siger disse vilde Dyr dig ikke, at Knud  
Danneaas er falden?

Dannebød.

Ah! — (hun sætter sig) — — Retfærdige  
Himmel! — (hun tier) Min Knud! — — —  
(hun tier) ah! Himmel! overgiv mig ikke! styrk  
mine synkende Fied! — — hvad skal jeg! —  
— — ha! Tofke; jeg dør!

Tofke.



Tofke. (heftig rørt)

O Guder! hun er Moder! hvi blev hun mit første Møde? Min Dronning! Alfader opholde dig! — — — Din Knud er falden, men din Harald lever—

Dannebod.

Og Harald! hvor er han?

Tofke.

Han haster til Gorm med det sørgeligste Budskab; Tillid til hans Fader, og Kierlighed for sit Folk styrer hans Fied; men frygt ikke! det dødelige Slag skal falde paa denne Jffe! — — Jeg gaaer i hans Sted, saa snart jeg kan trænge mig ind for Gorm, og imidlertid værger Evind for vor Harald — nys talte jeg med ham, og han soer mig til ved Eren, at han vilde vaage for Harald, som jeg vilde vaage for ham, om jeg stod Kongen næst.

Dannebod.

Du falde eller Evind! — — — — Men  
Tofke! — — —

Tofke.



Tofke.

Gorm har søret — hans Eed kræver Blod  
og allerede hæver han Sværdet imod en Søn,  
som iler ham ædelmodig og seyrerrig i Møde, som  
døende trykker sine blege Læber til den Fader-Haand,  
der endda ryger af hans Blod — —

Dannebod.

Himmel! Gorm skulde blive en Vederstyng-  
gelighed!

Tofke.

Mit Blod fuse over min Konges zittrende  
Haand, og jeg velsigner.

Dannebod. (reysrer sig)

Du ædle! Himlen forbyde, at Gorm skulde  
besnitte sig paa dit Blod. (hun græder)

Tofke.

Min Dronning! Alfader vedligeholder en Bes-  
lutning, som er en Dansk værdig!

Dannebod.

Baag over din Harald! Jeg skielver ved den-  
ne Bøn! men i det inderste af Leyre, hvor alt  
var

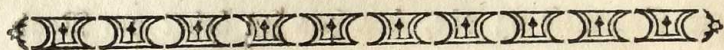


var stummet og øde, der har jeg bedet om Raad fra den medlidende Himmel, og skulde mine Taare rinde ubønhørte? — nej! Kongen venter mig i Templet — Han vil adspørge Draklet — jeg kender dets dunkle Svar, frembringer det noget tve-tydigt, saa vil jeg søge at udtyde det saaledes, at Kongen skal kunde giette sig til Knuds Død — —  
Vaag over din Harald! — og kan jeg en udføre mit Forsæt, saa blød, og jeg skal ære dit Blod, og græde ved din Høj! — —

(Dannebod gaaer bort til een Side,  
og Tofke til en anden)







## Tredie Handling.

Et Afguds-Tempel forestilles — midt i Templet staaer et Alter, et siddende Billede, forestillende Herthe Gudinden, staaer over Alteret, og paa Alteret Nøgelse-Kar; Offer-Præsterne, som ere stumme Personer, staae ved begge Sider af Alteret.

### Første Optrin.

Herthe-Præst. Gorm. Dannebod.  
 Gunild. Erik. Styrbiørn. Evind.  
 Uffe. Guttorm.

Herthe-Præst. (til Gorm)

Gudernes Svar ligger paa mine Læber: Vere og Fred skal krone dine mægtige Vaaben, og evig skal Dans Throne staae — — — En usynlig Magt beskytter den, aldrig skal den krybende Forræder eller den aabenbare Voldsmand nærme sig til den og leve — — (med mere Ophævelse) — — — En  
 Thron-



Thronfølger af dit eget Blod fører de uovervindelige  
 Gothe fra det segnende Dublin — — og —  
 — (heftig) — — — Ah! hvad seer jeg! — — —  
 Lusten brydes — — — mærke Skygger samle sig  
 — — — Ordet dør paa min skælvende Læbe —  
 — — Ved et majestætisk Syn vil Oraklet bekræfte  
 sit guddommelige Svar!

(Herthe: Gudinden bevæger sit Hoved  
 og opløfter sin Haand talende med huul  
 Røst til Gorm:)

Du Gudernes Yndling! — — see imod Østen  
 — — — Saaledes knælede det stolte Dublin for  
 din stærke Arm! See imod Østen!

(Hun tager igien sin første ubewægelige  
 Stilling, og Dublin forestilles strax  
 imellem Forskandsninger og Muure  
 anfaldet af Danske Kiemper, som til  
 en Tid finde tapper Modstand —  
 Dublin falder ned her og der — endelig  
 flyr de fleste Irændere, og de  
 Danske bestige Muurene og gaar ind  
 i Byen — — Gorm renser sig af sit  
 Sæde, drager sit Sværd og vil løbe  
 mod Presentationen.)



Gorm.

Sejeren er vor! — — (Presentationen forsvinder) Hvor er jeg! — — — Guddommelige Orakel! — — Tilbedelsesværdige Magter!

Herthe-Præst.

Odin saae fra Hlidskialf, han saae de Taare, som faldtes i dit Øye, og byder dig at vente paa dine kække Mænd med en Glæde, som ligner hans, naar han kalder Riemperne til Bords i Valhal!

Erik.

Hvo er stor som Skioldungen!

Evind. (med angestfuld Mine affides)

Ha! Dannebod.

Gorm. (til Herthe-Præst)

Mit Offer er bereedt! Du Gudernes Tiener, følg mig og mæt dine Dyne paa det styrkende Blod, det skal dampe af den vaade Jord, som en antændt Røgelse til Ære for Odin og Kampens Thor, og Havets mægtige Gud — Glad skal jeg vederlægge dem, og for Herthe-Gudinden skal jeg antænde en vellugtende Røgelse!

Erik.



## Erik.

Glæden glatter Alderdommens Furer paa din høye Pande, og dit Smil er Ungdoms Smil.

## Herthe-Præst. (som i Henrykkelse)

Langt borte aabnes mig glade Udsigter! — —  
Jeg seer tusinde Aar rulle hen over Skioldungens Throne — jeg seer dem rulle hen og falde — — men Thronen staae stor og befæstet, og Troeskab og Moed, og Fædrelands-Kierlighed i Følge med den Danske Søn — Længe — — længe — — mit Syn taber sig i talløse Aar!

## Gorm.

Øvidt udstrakte Fjnd, saa reen og stor som min i Dag — — Ha! min Dannebød, vor Knud lever! (han omfavner hende) endnu engang skal jeg omarme ham, som jeg omarmer dig — endnu engang skal jeg trykke ham til dette Bryst og anbefale ham mine Gother, og selv skal jeg lægge mit tunge Zepter i hans Haand, og velsigne ham inden Hæl trykker disse Øyne til for ham og mit Folk.

(Dannebød græder)



Gunild.

Fromme Moder!

Gorm.

Min Dannebød!

Dannebød.

Ha! du gjør mit Hierte svagt!

Gorm.

Skiul ikke dine Taare for mig, det er Glædes Taare.

Styrbiørn.

Saa har vi da Draklets Løfte! — — Gorms Sønner komme!

Uffe.

Og jeg skal møde vor Knud og vor Harald møde dem med Udsødelighed; thi Uffe er Skald, han kan sætte deres Navn blant Gudernes!

(Dannebød gaaer bort og Gunild følger hende)

Gorm.

Mit Offer er bereedt! følger mig!

(Gorm gaaer, de følge alle uden Guttorm, han viser sig forlegen for at faae Erik i Tale)

Gut-



Guttorm. (til Erik)

Min Konge! — —

\*\*\*\*\*

Andet Optrin.

Erik. Guttorm.

Erik.

Du kaldte mig, og tier!

Guttorm.

Min Læbe 'zitterer. — — Angest ruer med  
tunge Binger over Leyre, og udflekter Fortvivlelse!

Erik.

Du gruer! — — hvordan?

Guttorm.

Jeg besaae Leyre-Biig og Gorms Lysthuus og  
Herthe-Lund; en Ukiendt, som syntes at Kiule sig  
imellem de tykke Træer, skyggede tit for mit Dye,  
jeg nærmede mig til ham, hans Miner fortolkede  
en bitter Sorg, jeg talte, men han gik mig taus  
forbi, omsider kiendte jeg, at det var Tokke-Bue-  
Skytte.



Erik.

Tofke!

Guttorm.

Ja Tofke Bueskytte, — Haralds troe Mand.

Erik.

Han her? og hvor er Harald? og hvor er Knud? og hvor ere Gorms Mænd?

Guttorm.

Beed jeg det! — — Jeg søgte Evind, hans Dye var spulmet af Graad — — — og naar Evind græder, saa stielver Dans Throne! — — — jeg spurgte ham — — men hans Svar var Drakel-Svar, og neppe nævnede jeg Tofke, førend han rakte sin Haand mod Himlen, og soer at Toffes Navn maatte ikke nævnes for Gorm — — ikke i Dag — — og jeg maatte sværge derpaa som han — — hvad synes dig? — — den udlevede Konge! — — og du min Ungdoms Ven! — — hvor er din Knud? — — hvad Løfte? hvad Haab?

Erik.

Ha! kunde min Arm redde mig, saa kunde jeg glemme at sukke — — men — — min Guttorm,  
og



og hvorfor det bitterste? Kan Seyeren ikke være tabt? Kan ikke : :

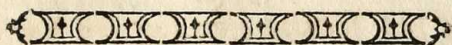
## Guttorm.

Det kunde være — — men Gorms Ced, og  
Ewinds Taushed — — og hans Taare.

## Erik.

Ha! Danneaa! da dette Hierte svaalmede af  
Glæde, da var det opfyldt af dig (han tier)  
— — — Dit Venskab — — — Dit Løfte, dit  
Liv, o skulde det være en Times Rov! (han tier)  
og din graa Fader! — — —

(Erik falder med sit Hoved paa sine  
Arme op til en tyk Pille, og Gut-  
torm staaer affides i dybe Tanker)



## Tredie Optrin.

Gunild. De Forrige.

Gunild. (uden at see dem)

Rædselsfulde Pragt; — — forhadte Guder!

## Erik.

Ha! hvad for en Drift leder dine Fied i deres  
Boelig?



Gunild.

Du her? — — mit Dye væmmedes ved det  
 skummende Blod, og mit Dye er træt af Offer-  
 Dvægets tunge Stønnen — — og desuden — —  
 men hvorfor fortie det? Daanebod bad mig at  
 vente sig her — —

Erif.

Her! — — hvor du og hun affkyer alt hvad  
 der møder Dyuene?

Gunild.

Sandt! og dog kommer hun her! — — men  
 du her og Kongen offerer?

Erif. (forvirret)

Ha, fromme Gunild! — — — men min  
 Læbe stammer! — — vil du følge mig? — —  
 med dig vil jeg dele Norriges Throne — — vil  
 du følge mig?

Gunild.

Og staaer det til mig? da Leyre-Konge sidste  
 gang omfavnede Knud, da bad han at Gorm ikke  
 vilde troegive mig til nogen Bøyle, førend han igien  
 betraadte Leyre — — og desuden har Ragner mit  
 Løfte



Løfte — — Ragner, som Styrbiørn undsagde ved sin Faders Siæle-Væger.

Erik.

Elsker du Ragner?

Gunild.

Gid jeg elskede ham!

Erik.

Og om Ragner ikke var?

Gunild.

Men nu er han — — og har mit Løfte — — ja meer end Løfte, han har fortient den Kierlighed, som vakler imellem ham og dig.

Erik.

Imellem ham og mig!

Gunild.

Er det stort for dig at vinde Seyer over dette Hierte; om du vandt den? vel har jeg ikke lært at høve en stolt Arm over nedtraadte Befæstninger; men jeg kan øvervinde dette Hierte — — det kan døe, men a'drig beskiemmet, aldrig besmitet af Utafnemmelighed.

Erik.



Erik.

Saa vil Idu da berøve mig mit sidste Haab,  
om du kunde berøve mig det; men ikke kan du!

Gunild.

Det sidste Haab, og hvo har vedligeholdt  
det indtil nu?

Erik.

Din Broder; din Knud, hans Venkab, hans  
— Løfte — —

Gunild.

Og har han kaldt det alt tilbage?

Erik.

Nej! men beste Gunild — —

Gunild.

Du forferder mig! — — Hvad veed du?

Erik.

Tilsvær mig Taushed!

Gunild.

Jeg svar ved Vren!

Erik.



Erik.

Guttorm har seet Lokke Bueskytte!

Gunild. (til Guttorm)

Himmel! hvor er han?

Guttorm.

Ingen Glæde, Princesse! — — Evind skuer ham, og tier — og Evind — — før da Oraklet talte, da saae jeg tunge Taare falde ned paa hans Bryst — — og du veed Gorms Eed — —

Gunild.

Knud er falden! — — — han er falden!  
o! — — (hun græder)

Erik.

Du græder, og jeg maa overlade dig til dine Taare! — — ha! Marter! — —

Gunild.

Ha! ulyksalige Fader! — — fromme Moder!  
— og — ach! vee mig selv — — (hun tier) —  
Troefaste Broder! venlige Skygge af min Knud —  
— Kunde jeg omfavne dig — men — (hun græder)  
evig skjult for mit Dye.

(hun gaaer hastig bort)

Erik.



Erik.

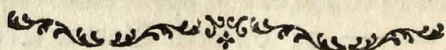
Min Gunild!

Guttorm.

Templet aabnes!

Erik.

Jeg hader Høytids-Fryd og flyer den forhadte  
Glæde. (de gaae)



## Fjerde Optrin.

Gorm. Herthe-Præst. Evind. Uffe.  
og strax derefter Dannebød.

(Herthe-Præst med Følge af Offer-Præster  
kommer fra Hoved-Indgangen til Tem-  
plet, de tage Plads igien ved Alteret  
og Gorm sætter sig paa sin Stool)

Herthe-Præst. (mod Gudindens  
Billede)

Frygge gaae Danner-Kongens stolte Skibe —  
trygge som dansende Marsvin imellem Vandvoverne;  
og ikke rulle de troeløse Bølger over Knuds Hoved;  
og ikke har de indsvøbt Harald i Tang; og ikke irrer  
Seyeren



Seneren uvis om styrkende Gøther; derfor dyrkes  
du store Herthe-Gudinde i din Helligdom — Virak  
og Nav og alle vellugtende Røgelse skal indsybe  
dig i en tyk Skye; (han kaster Røgelse paa Røgelse-  
Karrene) til Vre for din Beskyttelse — —

(Dannebod kommer klædt i dyb  
Sørge dragt)

Gorm. (reyses sig forførdet)

I Guder! — — — Dannebod indhylllet i  
Sorg! — — —

Dannebod.

Beste Konge! — — som jeg sørger, saa sør-  
ger hele Riget.

Gorm.

Ah! Knud min Søn er død!

Dannebod.

Det er' dine Ord, min Konge — men ikke  
mine.

(Gorm raver afnægtig, Evind og  
Uffe omfavne ham og fører ham  
til sit Sæde — Dannebod kaster  
sit Sørgeklæde af sig)

Dan=



Dannebod.

Medlidende Himmel, ophold Kongen og dette  
Hierte! (hun græder).

Uffe. (til Dannebod)

Ah! min Dronning! — — hvad veed du til  
Kongens Trøst!

Dannebod. (grædende)

Intet!

Evind.

Jo meget! meget! din Harald lever, min  
Konge! og han er paa Leyre! — —

Herthe-Præst. (til Offer-Præsterne)

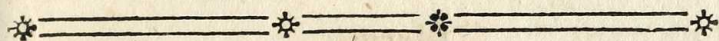
Gorms Dage kan tælles! Gudernes rædsom-  
me Tusmørke er nær! lader os flye fra deres hæ-  
vende Altare! — —

(Herthe-Præst flyr af Templet, og  
de andre Offer-Præste følge ham.)



Fem:





## Femte Optrin.

Gorm. Dannebod. Evind. Uffe.

Gorm. (reysrer sig fyrig op)

Ha! min Knud! — — min Knud! — —  
hvo skal hevne din Død? denne Arm er for svag!

Uffe.

Det skal din Harald!

Gorm.

Og hvor er Harald?

Evind.

Paa Leyre, min Konge!

Gorm.

Ha! en sød Drøm — — (han sætter sig  
igien)

Dannebod.

O min Gorm! kan du, saa ynkes over mine  
Taare! over dette Hierte!

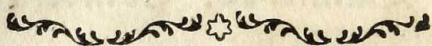
G

Gorm.



Gorm.

Bedrøvede Moder! ynkværdig, som jeg! din  
Knud er død!



Siette Optrin.

De Forrige. Tokke.

Tokke. (mørk og vild)

Her er Offeret! Slaat til min Konge! din Knud  
er død.

Dannebod. (affides).

Ketskasne Danske!

Tokke. (forvirret)

Hvi tøver du med at holde din Kongelige  
Eed?

Gorm.

Lev Tokke!

Tokke.

Guder! faldt Evind? — — eller!

Evind.

Dannebod har væget for dit Blod.

Uffe.

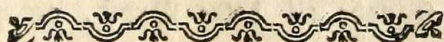


Uffe.

En fredelsskende Gudinde har døvet Gorms  
Sværd.

Dannebod. (i det hun seer Harald)

Ah! Himmel! (til Gorm) der er din Harald!



Syvende Optrin.

De Forrige. Harald.

Gorm. (reyses sig op)

Harald! — — min Søn!

Harald. (nedslaget og beghmret)

Evæt ikke din faderlige Haand i mit Blod — din  
Knud er død!

Gorm.

Og hans Bane? — —

Harald. (oplivet og flet)

Er nedlagt ved denne Arm! — — der seer du  
af hans Blod stænket paa mit Skjold —



Gorm.

Og faldt vor Knud med Heltens høye Mine?  
— faldt han glad, som den der venter at gaae over  
til Odins lykkelige Voelig?

Harald.

Han segnede til dette Bryst, og jeg førte  
ham i broderlige Arme affides, da bad han mig  
fortie hans Død for dine Mænd, indtil de havde  
indlagt en fuldkommen Seyer, og jeg fortaug  
den — —

Gorm.

Og Seyeren?

Harald.

Er vor! — — da jeg havde sidste gang om-  
favnet min døende Broder, og trykket min Mund  
til hans kolde halv aabne Læber, og vidsket Taare-  
ne af min Kind med hærdet Haand, da vendte jeg  
mig fra hans blege Liig, og rasede, og i mit Ra-  
serie forbandede jeg Dublin og anfaldt og ned-  
traadte dens Muure, og lærte Irlanderne at bære  
for dit Navn.

Gorm.



Gorm. (omfavner ham)

Min Harald! du har reddet Dannemarks  
Vre og hevet Rauds Død — Vel! jeg dør  
fornøyet med den Trøst: at du skal regiere over de  
Danske.

Harald.

Himmel! du belønner mit Tillid! — — en  
uventet Noelighed udbreder sig over en nedbøyet  
Faders bedrøvede Ansigt.

Evind. (til Harald)

Beslign vor Dannebød! hun har værget for  
dit Blod.

Harald.

Du! — — frommeste Moder! (han knæler for  
Dannebød, hun løfter ham op og omfavner ham) Du  
har værget for mit Blod, og vaaget over Dans  
Throne og Kongens Noelighed, og hans ubesmitte-  
de Vre — —

Dannebød.

Alt frelse en Søn som Harald eller en Un-  
dersaat som Tokke — — det er en Glæde, den  
reeneste, jeg kan smage.



Harald. (til Tofke)

Du her Tofke? min troe Tofke! (han omfavner ham) din Siel er som det syv gange smeltede Guld!

Tofke.

Men du, kiefke Søn af Gorm! hvi stræbte du at rive dig løs fra mit agtsomme Dye?

Harald.

Forði Wren kaldte mig — — men Uffe skal nævne dig i den stolteste Sang, og det skal være stort, at være troe som Tofke.

Gorm. (til Dannebod)

Ha! min Alders fromme Skyts-Gudinde! Heltemodige Dannebod! Ikke sank dine Hænder moedløse i Skibdet, da Skiebnen opfordrede dig — ikke har jeg brudt min Eed, og ikke skielver jeg for Guderne; og ikke er jeg bleven vederstyggelig ved Toffes Blod, vederstyggelig for mit eget Hierte; Ved din Omhu lever jeg endnu, og kan omfavne Harald, og glæde mig over at Knud er hevet, selv har du opdraget dine Børn til din Dyd, endnu lever min Daneaas i dette ærerige Tilnavn —

Begier



Begier af mig! — — Begier! — — — Ikke  
et eeneste af dine Ønſker ſkal blive uopfyldt.

Dannebod.

Du vil lønne mig — vel! lad da de Undersaatter, ſom have følet Krigens Byrder, være befriede for Skat, indtil deres Tab oprettes.

Gorm.

Din Bøn er hørt!

Tofke. (heftig)

Verden har kun een Dannebød og alle Danſke har kun Eet Hierte — — Eet Hierte, og det ſlaaer høyt, ſom mit, og er dit Offer, fromme Dannebød.

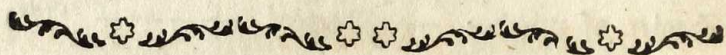
Gorm. (til Harald)

En miſundelig Magt udrufter ſig til Indbrud ved Slesvig; men nu er Riget ikke længer blottet for Ledingsmænd, og maaskee Rygtet allerede kan have adſpredt Fienderne — —

Harald.

Vi møde dem, og ſnart ſkal de flye fra dine Grændſer, og Danneemark ſkal beſæſtes ved et uovervindeligt Dannevirke.





## Ottende Optrin.

Gorm. Dannebød. Harald. Evind. Uffe.  
 Tokke. Erik og Guttorm. og strax  
 derefter Gunild fra een Side og  
 Styrbiørn fra en anden.

Erik. (til Harald)

Held dig, tappre Harald! Offer-Præstene har  
 allerede udbredt et stort Haab for det sørgende Leyre  
 — — i dit Blod ære vi nu Leyre-Konger — —

Harald.

Morriges Konge her?

Gunild.

Min Broder, min eneste Broder! (hun om-  
 favner ham)

Harald.

Min Gunild!

Styrbiørn. (heftig)

Held dig, Dannemarks stolte Thronfølger! dig  
 var det forbeholden at krone Gorms graa Hise med  
 seyer-



sejerrige Hænder -- (til Gorm) og nu, store Gorm! troegiv mig nu din Gunild, Thronfølgeren er paa Leyre, og han er min Ven (til Erik) han er min Eedsoerne, jeg har stænket af mit Blod i hans Fodspor (til Gorm) troegiv mig nu din Datter her for Gudernes Afsyn (han tager hende ved Haanden) og hvo vil forhindre det.

Gunild. (til Harald)

Ah! min Broder!

Harald. (til Gorm)

Din Knud bad -- døende bad han, at du vilde høre hans sidste Bøn.

Gorm.

Ved Odin, den er hørt!

Harald.

Saa troegiv hans Søster til hans beste Ven!

Styrbiørn. (til Harald)

Og var jeg ikke hans Ven, som jeg er din? (til Gorm) Ved Heltens Udødelighed, jeg var hans beste Ven! du veed det Uffe, og du Evind.



Uffe.

Tit har du søgtet ved hans Side, og tit ==

Evind.

Men Harald maa vide det best.

Harald.

Hans beste Ven heder Ragner — — (til  
Gunild) Elsker du Ragner?

Gunild.

Ragner — — — ah! han er ædel og kief  
— men hvi holdte han ikke sit Løfte? — — hvi kom  
han ikke til Halogoland? — — — ikkun eengang  
har jeg seet ham — — ikkun eengang i det tykkeste  
Tusmørke — — kan jeg elske ham?

Gorm.

Hans Bøn er hørt! du er Ragners Brud! og  
dette Hierte skal elske ham, som det har elsket Knud.

Guttorm. (til Erik)

Fat Moed, min Konge! overlad dig ikke til  
qvindagtig Sorg! Wiisdom beskytter sine ægte  
Sønner!

Gunild.



Gunnild.

Ha! min Broder! from i dit Liv, grum i din Død, grum imod en Søster, som ikke kan høre op at elske dig; strax da mit Hierte drog et fremmed Suk, da kiendte du det, og førend jeg vidste, hvad det var at elske, da sagde du mig, at jeg elskede Erik Haraldsen — og nu = = =

Erik.

Og nu — — — jeg er Ragner.

Gunnild.

Du Ragner! — — ja din Siæl er Ragners  
Siæl — — men — —

Harald. (til Erik)

Ener du da det gylde Belte, som Dannebød  
virkede til Tronsfølgeren?

Erik. (Han rejker Dannebød  
et Belte)

Har ikke dine Fingre virket din Sønns Navn i  
dette Belte?

(Dannebød tager Beltet, seer  
derpaa og røres)

Danne-



Dannebod.

Ja — — det er min Knuds Belste!

Erik. (til Gunild)

Og her er den Arm, som reddede Ozar-Hvides Datter fra de tvende Finner, og ikke kan du have glemt, at jeg vilde føre dig trygt til Halogoland.

Gunild.

Himmel! Ragner er Norriges Konge!

Erik.

Vaa et af mine Sæetoge steg jeg i Land for at forfriske mig, og da mødte jeg dine Røvere og reddede dig, og, som jeg troede, Ozar-Hvides Datter — blendet af din Skønhed bad jeg dig om din Haand, men da jeg troede, at du rakte mig den af Frygt eller af Taknemmelighed, vilde jeg mere, jeg vilde være elsket af Tilbøyelighed, jeg besluttede derfor, efter kort Overlæg, at fortie mit Navn og min Stand, og lovede at besøge Ozar-Hvide, men Fædrenelandets Forsvar førte mig langt fra dig — Vaa et nyt Tog mod Finnerne mødte jeg Knud, som sejlede til Halogoland for at afhente dig — han nævnede Ozar-Hvide, og jeg sagde ham at Ozar-Hvides deylige Datter var min Brud, og at jeg havde



havde fortient hende. Han, som vidste, at Ozar-  
Hvide havde ingen Datter, udsfittede mig nøye, og  
da jeg havde besvaret alle hans Spørgsmaale, rakte  
han mig sin Haand, kaldte mig sin Svoger, tilsoer  
mig sit Venskab og gav mig sit Belte, jeg bad ham  
drikke Juul hos Haarfager, han lovede det, og da  
jeg ønskede at forsikres om din Tilbøyelighed, bad  
jeg din Broder fortie den hele Sag for dig — Du  
kom til Udstein, saae mig, og fandt strax en Lighed  
imellem mig og Ragner, jeg vilde aldrig forstaae  
dig, men med Knud gjorde jeg den Aftale: at naar  
han havde udført sit Tog med Benderne, vilde jeg  
møde ham paa Leyre for at beyle til dig — og nu  
— — (til Gorm) her er Nørriges Konge, og Rag-  
ner, og Knuds bedste Ven. Elsk mig nu, det er  
dit Løfte, elsk mig nu, som du elskede din Knud!

Gorm. (omfavner Eriks)

Vær min Søn! og jeg vil være din Fader!  
(til Sunild) Giv Ragner din Haand! han har for-  
tient dig!

Eriks. (omarmmer Sunild)

Du er min Brud! følg mig! og gjør mig  
lykkelig!

Gut:



Guttorm. (til Gunild)

Du elsker de Norske! dit Hierte er skabt for dem; held os! du skal bære Norriges Krone! — —  
Vær den længe!

Gunild.

Retsindige Guttorm! jeg skal elske dit Folk,  
som Dannebod elsker de Danske.

Harald. (til Styrbjørn)

Og du min Ven, skulde du derfor blive ubelønnet!

Styrbjørn.

Jeg! — — — o jeg kan slye Leyre, det  
forhadte Leyre, og min Flugt skal ikke være Nid-  
dings Flugt! — Erik Oluffen lever — Tak være  
Nørnerne, som ey har affkaaret hans Leve-Traad!  
til ham kan jeg trænge mig ind med Hjern i opsvul-  
mede Narer og lee, og med Døden i min Latter  
falde for min Fædrene-Throne, og han skal falde  
ved min Side, og ikke vriste Sværdet af min til-  
strammede Haand.

(Styrbjørn gaaer rasende bort)

Harald.



Harald.

Han har fortient en bedre Skiebne.

Gorm.

Han har mit Løfte, og jeg skal understøtte  
hans Arm.

Guttorm. (til Erik)

Held os! dine Normænd og Gorms Danske  
ere Brødre! de blive det til Verdens rædsomme Un-  
dergang, og Alfader beskytte begge Stigterne!









